

ENTREVISTA CONCEDIDA A OSAKA MAINICHIⁱ

Lev Trotski

24 d'abril de 1929

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: "Entrevista concedida a Osaka Mainichi", en, *Escritos tomo I 1929-30, volumen I*, Editorial Pluma, Bogotá, 1977, pp. 146-149.

1.- Em pregunta per la meua salut. És, si fa o no fa, satisfactòria, tanmateix que per moments empitjora. Necessite tractament mèdic.

2.- Sí, considere *fonamental* l'antagonisme entre Amèrica del Nord i Anglaterra. En aqueix sentit, les relacions entre Estats Units i Japó són d'importància *secundària*. Millor dit: en tot moment Estats Units decidirà les seues relacions amb Japó a partir de les relacions d'aquest amb Anglaterra. Açò significa, si es vol, que s'atenuaran les contradiccions entre Washington i Tòquio, el que no exclou períodes d'agudització que també dependrien de les relacions entre Tòquio i Londres. Considere inevitable la guerra? Sense posar-me a especular amb el temps, cosa que no tindria sentit, he de dir que mai, en tota la història de la humanitat, el món es dirigí amb tossudesia tan cega vers una catàstrofe militar com ara, deu anys després de la Gran Guerra, en l'època de la Lliga de les Nacions, el Pacte Kellogg, etcètera. No es tracta d'una hipòtesi o d'un supòsit, sinó d'una convicció o, més bé, d'una veritat indiscutible.

3.- Els rumors sobre una quarta internacional que jo estaria a favor de construir són absolutament falsos. La Internacional socialdemòcrata i la Internacional Comunista posseeixen fondes arrels històriques. Estan altres les internacionals intermèdies (com la Dos i Mitja) o addicionals (quarta). No tenen cabuda. La política stalinista de la Comintern apunta en direcció a una internacional dos i mitja. El centrisme s'ubica entre la socialdemocràcia i el comunisme, però, encara que compte amb els recursos d'un aparell estatal, és inestable i quedarà reduït a pols entre les rodes de molí de la socialdemocràcia i del comunisme. Després de les lluites, friccions, ruptures, etcètera, quedaran dues internacionals, la socialdemòcrata i la comunista. Participí en la fundació d'aquesta última, lluite per les seues tradicions i el seu futur i no pense cedir-li-la a ningú.

4.- Em pregunta per què diversos estats m'han tancat les seues portes. Probablement per a ajudar els marxistes a explicar millor a les masses treballadores què és la democràcia capitalista. El govern noruec basà la seua

decisió en consideracions sobre la meua seguretat personal. Aquest argument no em convenç. Sóc un individu particular i la meua seguretat és assumpte meu. Tinc enemics i també amics. La meua estada en Noruega o en un altre país de cap manera posaria la meua seguretat sota la responsabilitat del govern del país. L'únic govern que assumí aqueixa responsabilitat amb ple coneixement de la situació fou el govern de la fracció stalinista que m'expulsà de l'URSS.

5.- Vostè cita les meues paraules respecte que els enemics del règim soviètic n'esperen en va un ràpid enfonsament, i pregunta si reconec "la possibilitat que el règim soviètic siga enderrocat, si no ràpidament, almenys en un futur no molt llunyà". Considere que amb una política justa es pot garantir l'estabilitat del règim soviètic fins que es produïska la inevitable revolució socialista a Europa i el món sencer, després el règim soviètic haurà de cedir gradualment davant una societat comunista sense estat. Però el motor de la història és la lluita de classes. Això significa que no existeixen situacions absolutament irremeiables ni situacions absolutament segures. En la mecànica de la lluita la direcció compleix un paper colossal. Cas de mantenir-se vigent la línia que es ve aplicant des de fa cinc anys, tard o d'hora soscavarà la dictadura. Però l'esperó de l'Oposició obliga l'aparell stalinista a oscil·lar d'un costat a l'altre, la qual cosa li permet al partit pensar i comparar. Mai la política de l'URSS ha girat tant entorn de les idees de l'Oposició com en aquest moment, quan els dirigents de l'Oposició es troben a la presó o a l'exili.

6.- Respecte als meus articles per a la premsa burgesa, doní les explicacions pertinents en la meua carta als obrers de la república soviètica. Adjunte aqueixa carta.

7.- Estic disposat a lluitar contra la dreta? Per descomptat, Stalin combat la dreta esperonat per l'Oposició. Entaula aqueixa lluita com el centrista que és: les ruptures per la dreta i per l'esquerra l'obliguen a ubicar-se a igual distància de la línia proletària i de l'obertament oportunista. En última instància, aquesta lluita zigzaguejant de Stalin únicament enforteix la dreta. Només una posició revolucionària pot defendre el partit dels xocs i les ruptures.

8.- Vostè menciona el procés d'estabilització del capitalisme per a preguntar quines són les perspectives de la revolució mundial. Aqueixes perspectives deriven de la pròpia estabilització. El capitalisme nord-americà és el factor més revolucionari del procés mundial. Serem testimonis de grans convulsions en el mercat mundial, profunds conflictes econòmics, crisis del mercat, atur i les convulsions que aquest porta aparellades. A açò s'agrega la perspectiva inexorable dels xocs militars. M'agradaria molt creure en una transformació pacífica de la societat, que evite els costos de la revolució, però veig el que ocorre al meu voltant i no puc condemnar-me a la ceguesa. I només un cec

incurable podria creure en la transformació pacífica.

ⁱ *Entrevista concedida a Osaka Mainichi. Biulleten Opozitso*, nº 1-2, juliol de 1929. Traduït [al anglès] per aquest volum [de l'edició nord-americana] per Iain Frasser. Tant els preguntes del corresponçal japonès com les contestacions de Trotski es feren per escrit.